

Pár szóban Szakki-tesztről - ahogy megéltem

Ez az a téma ami leggyakrabban izgatja a Bujinkan Budo Taijutsu gyakorlók többségének fantáziáját. Mi sem bizonyítja ezt jobban számomra mint az hogy szinte mindenki aki azóta kapcsolatba került velem, megkérdezi milyen volt.

Először is a Szakki teszt nem olyan megmérettetés, mint amelyet a többi fokozatnál megszokhattunk. Hogyan is zajlik? Az illető leül seizaban csukott szemmel (a többiek addig teljes csendben ülnek szemben vele a dojoban), majd a Soke által kiválasztott Shihan, vagy a Soke maga a jelölt háta mögé áll egy bokennel vagy shinai-jal és vár. Egyszer csak minden előzetes jelzés nélkül a támadó lesúlyt a kezében levő fegyverrel. E csapás elől a jelöltnek **időben** ki kell térnie. Ha sikerül, megfelelt, ha nem, elbukott. A sikeres vizsgát a Soke kell hogy jóváhagyja, ezért ha úgy ítéli meg hogy kétséges a vizsga, elrendelheti az újabb próbálkozást.

Leggyakrabban úgy fogalmazzák meg a vizsga lényegét, hogy a jelöltnek időben meg kell tudni érezni a támadó szándékot és kitérni előle, azonban ez mégsem ilyen egyértelműen leírható dolog.

A sikeresen vizsgázottakat megkérdezve megfigyelhető, hogy ahány vizsga, annyi féle képpen élték meg. Van aki mindent elsőprő félelmet érez, van aki békét, és van aki semmit sem.

Egy biztos – a vizsgázottak közül senki nem tudja biztosan hogyan működik a dolog, és időbe telik amíg az ember megemésztí és feldolgozza mi is történt pontosan.

Sokszor azt lehet olvasni a Szakki tesztről, hogy ahhoz hogy az illető sikeresen vegye ezt a vizsgát, az szükséges, hogy elérjen egy bizonyos spirituális fejlettségi fokot. Én ezen igazítanék egy picit – kizárólag a saját tapasztalataimra alapozva.

Tapasztalatom szerint ahhoz hogy a Szakki tesztet sikerrel vegye az ember a legfontosabb a nyitottság. Ez nem kifejezetten intellektuális nyitottságot jelent, hanem azt, hogy az ember egyrészt valóban kész tanulni attól akit tanárának választ. Kész tanulni, még hozzá elvárásoktól mentesen. Kész arra hogy megtörténjen vele bármi amit a mentora jónak lát – aki ott helyben az az illető aki a háta mögött áll a fegyverrel. Ez egy szellemi és érzelmi nyitottság, képesség az elengedésre. El kell tudni engedni a kívánságokat, elvárásokat, azt hogy szeretnél átmenni. Ha átmész, átmész, ha nem, nem. Nem történik semmi sem, az maradsz aki eddig is voltál, bármi történjen. Ez nagy nyugalmat ad, mentességet az elvárásokból megszülető feszültségtől – és itt tud igazából nyitottá válni az ember. Az ember teljesen átadja magát, mindenéről lemond, (még az életéről is) történjen aminek történnie kell.

Hogy az én esetemben pontosan mi történt azt nem tudom, mert nem volt tudatos se az érzékelésem, se a reakcióm. Mire tudatosult bennem hogy „valami történt”, már távol voltam a támadótól, a boken pedig ott volt ahol pár pillanattal azelőtt ültem. Valami elmozdított de máig sem tudom mi. Mivel nem tudom mivel magyarázni, egyszerűen elfogadtam hogy ilyen van. Egyszer talán majd megértem.

A Szakki tesztre véleményem szerint nem lehet előre felkészülni, még kifejezetten a támadás megérezésére irányuló gyakorlatokkal sem - mert elsődlegesen nem erről szól, ez még mindig csak a külső héja, a megjelenési formája az egész dolognak.

Ezek szigorúan csak a saját személyes tapasztalataim, és lehet hogy néhány év múlva újra visszagondolva rá máshogy fogom értékelni. Mindenesetre bárkinek aki átment a Szakki teszten, a saját tapasztalata legalább annyira objektív és megállja a helyét mint számomra az enyém.

Ezért nincs értelme a tanítványoknak részleteiben tárgyalni és boncolgatni hogy X vagy Y illető pontosan mit is tapasztalt a teszt során – ez csak felesleges preconcepciókat szülne a tanítványban, ami aztán ha ő is oda kerül, nagyban hátráltatja majd a nyitottság állapotának elérésében.